

Nr 1083

Av fröken **Stenberg** och herr **Pettersson, Karl**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 135, med förslag till lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar.

(Lika lydande med motion nr 1251 i Andra kammaren)

Den gällande förordningen angående skatt för hundar kom till år 1923, då antalet hundar var betydligt lägre än nu. Till en början tog kommunerna i allmänhet ut ett ringa belopp i hundskatt och höll sig ofta under det högsta tillåtna skattebeloppet.

Förhållandena är i dag helt andra än vid förordningens tillkomst. Enligt statistiska centralbyråns beräkningar var antalet skattepliktiga hundar under år 1967 369 122, och hundägarna erlade samma år i hundskatt icke mindre än 15 678 000 kronor. Hundskatten enbart i Stockholm inbringade det året 2 000 000 kronor.

Det är känt att kommunerna tillämpar en skiftande praxis i fråga om hundskattens storlek utan att detta alltid kan motiveras med olikartade förhållanden inom respektive kommuner.

Från hundägarnas sida har gjorts gällande — och detta med all rätt — att principen måste vara att hundskatten aldrig bör sättas högre än vad som uppskattningsvis motsvarar samhällets merkostnad för renhållning och liknande åtgärder, orsakade av hundhållningen. Vidare hävdar hundägarna att en del av hundskattemedlen borde användas för åtgärder ägnade att göra det lättare att hålla hund. Som exempel på sådana aktiviteter i större och medelstora samhällen har nämnts jourtjänst bland veterinärer, djursjukhus och inrättande av rastplatser.

I en framställning till herr statsrådet och chefen för justitiedepartementet under sommaren 1968 har Svenska kennelklubben velat fästa uppmärksamheten på att det under tiden från förordningens tillkomst för 45 år sedan skett så stora förändringar på det område som berör hundskatten, att det vore önskvärt att snarast få till stånd en utredning av alla frågor med anknytning till hundskatten. Enligt Svenska kennelklubbens åsikt vore även det tekniska förfarandet vid uppbörd av hundskatten i behov av en översyn i syfte att nå fram till en mer rationell ordning. Framställningen synes ännu icke ha föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

En skattehöjning skulle hårdast drabba den kategori av människor som är ett ständigt växande antal äldre personer — ofta ensamstående — för vilka hunden blivit en god kamrat, som ger både sällskap och sysselsätt-

ning — inte minst genom den motion, som den äldre hundägaren tvingas att ordna för hunden samtidigt som han själv får en nyttig promenad och kontakt med sina medmänniskor. Hunden blir m. a. o. ett medel bland andra i syfte att bryta den ensamhetskänsla och isolering, som är ett av de gamlas och därmed ett av åldringsvårdens svåraste problem.

Det bör också framhållas att en skattehöjning skulle komma att träffa alla dem som måste hålla brukshund med skilda uppgifter såsom för bevakning eller vid jakt eller i samband med fåravel. Särskilt på landsbygden har man att räkna med ett mycket stort antal hundar, hänförliga till kategorien brukshundar och jakthundar.

Det finns fortfarande gott om kommuner — i synnerhet på landsbygden — där man endast tar ut 10 kronor i hundskatt, även om antalet hundar i kommunen når upp till några hundra. Så till exempel var skatten under år 1967 10 kronor i tre Skåne-kommuner med ett hundbestånd av respektive 309, 402 och 560 hundar.

Det har icke förebringats några bärande skäl för att frånga den hittills tillämpade ordningen att fastställa ett högsta skattebelopp som kommun får besluta ta ut i hundskatt.

Under återopande av vad ovan anförts får vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 135 med förslag till lag om ändring i förordningen angående skatt för hundar.

Stockholm den 6 november 1969

Gunvor Stenberg (m)

Karl Pettersson (m)